

Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Katowicach

40 – 032 Katowice, ul. Henryka Dąbrowskiego 23

Tel.: 32 255-27-75, fax: 32 251-86-72

e-mail: kancelaria@katowice.sko.gov.pl

ESP ePUAP: /9gox88go1r/skrytka

REGON: 272357234 NIP: 9541886250

SKO.OS/41.9/22/2024/685/BL

Katowice, 23. 02. 2024 r.

Decyzja

na podstawie art. 1 i art. 2 ustawy z dnia 12 października 1994 r. o samorządowych kolegiach odwoławczych (tekst jedn. Dz. U. 2018 r. Poz. 570) oraz art. 138 § 1 pkt. 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (tekst jedn. Dz. U. 2023 r. Poz. 775 ze zm.)

Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Katowicach w składzie:

Przewodnicząca: Beata Leszczyńska - sprawozdawca
Członkowie: Katarzyna Stebnicka
Robert Nowicki

po rozpatrzeniu odwołania spółki ORLEN EkoUtylizacja sp. z o. o. z siedzibą w Płocku, ul. Chemików 7, od decyzji Prezydenta Miasta Tychy z dnia 28 listopada 2022 r., znak RKO.6220.10.2022 w sprawie odmowy wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla przedsięwzięcia pod nazwą: „Budowa instalacji termicznego przekształcania odpadów niebezpiecznych, medycznych i weterynaryjnych o wydajności nie mniejszej niż 50 000 Mg/rok” w Łaziskach Górnych

na posiedzeniu w dniu 23 lutego 2024 roku

o r z e k ł o

utrzymać w mocy zaskarżoną decyzję

Uzasadnienie

Zaskarżoną decyzją organ pierwszej instancji orzekł, jak opisano na wstępie. W uzasadnieniu decyzji organ ten przedstawił argumenty przemawiające za wydanym rozstrzygnięciem w sprawie.

Od decyzji tej odwołanie zostało złożone przez Stronę – spółkę ORLEN EkoUtylizacja sp. z o. o. z siedzibą w Płocku i w treści tego odwołania nie zgodzono się z zapadłym orzeczeniem, podając stosowną argumentację.

Odwołanie zostało złożone w terminie.

Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Katowicach przyjęło, co następuje.

W zakresie podstawy materialnoprawnej niniejszego rozstrzygnięcia zastosowanie znajduje ustawa z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (tekst jedn. Dz. U. 2023 r. Poz. 1094 ze zm., dalej też jako: ustawa).

Na mocy art. 71 ust. 1 ustawy decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach określa środowiskowe uwarunkowania realizacji przedsięwzięcia. Uzyskanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach jest wymagane dla planowanych: 1/ przedsięwzięć mogących zawsze znacząco oddziaływać na środowisko; 2/ przedsięwzięć mogących potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko (ust. 2).

Rodzaje decyzji, których wydanie wymaga uprzedniego podjęcia decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach zawiera art. 72 ust. 1 ustawy. Decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach dołącza się do wniosku o wydanie decyzji, o których mowa w ust. 1, oraz zgłoszenia, o którym mowa w ust. 1a. Złożenie wniosku lub dokonanie zgłoszenia następuje w terminie 6 lat od dnia, w którym decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach stała się ostateczna, z zastrzeżeniem ust. 4 i 4b (ust. 3).

Z mocy art. 73 ust. 1 ustawy postępowanie w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach wszczyna się na wniosek podmiotu planującego podjęcie realizacji przedsięwzięcia. Dokumenty, które należy dołączyć do wniosku o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach wyszczególnione są w art. 74 ust. 1 ustawy.

Na mocy art. 80 ust. 2, zdanie pierwsze ustawy, właściwy organ wydaje decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach po stwierdzeniu zgodności lokalizacji przedsięwzięcia z ustaleniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, jeżeli plan ten został uchwalony.

Treść decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach realizacji planowanego przedsięwzięcia reguluje art. 82 ust. 1 ustawy, a art. 85 ust. 1 ustawy wskazuje, jakie elementy powinno zawierać uzasadnienie tej decyzji.

Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Katowicach zauważa dalej, że w dniu 16 października 2023 r. weszła w życie ustawa z dnia 13 lipca 2023 r. o zmianie ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. 2023 r. Poz. 1890). Przepis przejściowy zawarty w art. 15 ust. 1 tej ustawy zmieniającej stanowi, że do spraw prowadzonych na podstawie ustawy zmienianej w art. 1 wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy stosuje się przepisy ustawy zmienianej w art. 1 w brzmieniu dotychczasowym, z wyjątkiem przepisów art. 61 ust. 1, art. 66 ust. 1 pkt 5, art. 82 ust. 1 oraz art. 86f ust. 2 i 4 ustawy zmienianej w art. 1, które stosuje się w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, oraz stosuje się przepisy art. 86f ust. 1a, 2a i 8 ustawy zmienianej w art. 1.

Wniosek z dnia 4 lutego 2022 r. o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach realizacji przedmiotowego przedsięwzięcia wpłynął do siedziby organu pierwszej instancji w dniu 10 lutego 2022 r.

Planowane przedsięwzięcie ma polegać na budowie instalacji termicznego przekształcania odpadów niebezpiecznych, medycznych i weterynaryjnych o wydajności nie mniejszej niż 50 000 Mg/rok (w tym ilość odpadów medycznych i weterynaryjnych ma nie przekroczyć 20 000 Mg/rok) wraz z niezbędną infrastrukturą techniczną, na nieruchomościach położonych w Łaziskach Górnych. Przedsięwzięcie to jest kwalifikowane zgodnie z § 2 ust. 1 pkt. 41 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 10 września 2019 r. w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko, który stanowi, że do przedsięwzięć mogących zawsze znacząco oddziaływać na środowisko zalicza się instalacje do przetwarzania w rozumieniu art. 3 ust. 1 pkt. 21 ustawy z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach, odpadów niebezpiecznych, w tym składowiska odpadów niebezpiecznych oraz miejsca retencji powierzchniowej odpadów niebezpiecznych.

Planowane przedsięwzięcie zlokalizowane będzie w Łaziskach Górnych przy ul. Łazy, na działkach o numerach ewidencyjnych:

- 1450/22, 1727/22, 2218/20, 2219/20, 2220/20, 2440/25, 2443/25, 2600/22, 2602/22, 2608/21, 2610/22, 5260/20, 5261/24, 5263/24 - Łaziska Średnie obręb 0027,
- 719/160, 720/160, 847/160, 849/160, 1310/160, 1315/162, 1317/159, 1312/162, Łaziska Górne obręb 0026.

Zakres przedsięwzięcia będzie obejmował budowę:

1. budynku rozładunku odpadów, w którym zlokalizowany będzie zbiornik technologiczny na odpady dla dwóch linii technologicznych,
2. głównego budynku instalacji, w którym przewiduje się montaż instalacji do termicznego przekształcania odpadów złożonej z dwóch linii technologicznych, w skład których będą wchodziły następujące podstawowe urządzenia:
 - a. piec obrotowy z niezbędną infrastrukturą,
 - b. układ odżużłania pieca,
 - c. komora dopalania,
 - d. kocioł do odzysku ciepła,
 - e. system oczyszczania i monitoringu spalin,
 - f. komin (emitor) odprowadzający spaliny z instalacji o wysokości około 40 m,
3. magazynu odpadów stałych i ciekłych (magazyn A) do magazynowania wszelkiego rodzaju odpadów przechowywanych głównie na paletach (odpady stałe); kontenerach IBC oraz beczkach (odpady pastowate i ciekłe),
4. magazynu odpadów medycznych (magazyn B) do magazynowania odpadów przechowywanych w kontenerach o pojemności 1100 I (przeznaczonych przede wszystkim do odpadów medycznych), w którym przewiduje się:
 - a. zainstalowanie systemu do dezynfekcji kontenerów,
 - b. zainstalowanie urządzeń do chłodzenia wydzielonej części magazynu,
 - c. umieszczenie chłodzonej części z polem wyladowczym odpadów medycznych luzem w workach 60 które będą przeładowywane do kontenerów o pojemności 1100 I,
5. osobnej wiaty przylegającej do magazynu odpadów medycznych, przeznaczonej do przechowywania pojemników czystych,
6. magazynu odpadów ciekłych składającej się z ok. dwunastu zbiorników naziemnych magazynowych na odpady ciekłe o pojemności roboczej około 100 m³ każdy,
7. bezpośredniego systemu załadunku do pieca, przeznaczonego przede wszystkim do odpadów przechowywanych w beczkach,
8. budynku rozdrabniarki odpadów
9. budynku rozdzielni elektrycznej, urządzeń automatyki i sterowni,
10. budynku socjalno-biurowego wraz z laboratorium,
11. budynku maszynowni turbiny i generatora, sprężarkowni oraz warsztatu zakładowego i magazynu części zamiennych,
12. ośmiu zbiorników na reagenty niezbędnych do oczyszczania spalin oraz silosów przechowywania popiołów
13. produktów poreakcyjnych,
14. budynku magazynowania i przetwarzania żużli,
15. instalacji magazynowo-dystrybucyjnej na azot,
16. zbiornika lub zbiorników wody do celów p. poż,
17. parkingów, dróg i placów manewrowych,
18. ogrodzenia oraz niezbędnych instalacji energetycznych, wodno-kanalizacyjnych, sterowania,

19. niezbędnych budynków i budowli takich jak: budynki pompowni odpadów ciekłych, bramki dozometryczne, trafostacje, stacja redukcyjna gazu, stacja uzdatniania wody, portiernia wraz z wagą zakładową pojazdów ciężarowych i inne.

Decyzją z dnia 4 kwietnia 2023 r. nr SKO.OS/41.9/771/2022/22058/BL Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Katowicach uchyliło przedmiotową decyzję organu pierwszej instancji i przekazało mu sprawę do ponownego rozpatrzenia. W wyniku złożonego sprzeciwu Wojewódzki Sąd Administracyjny w Gliwicach wyrokiem z dnia 10 lipca 2023 r., II SA/GI 925/23 uchylił decyzję organu odwoławczego. W motywach uzasadnienia wskazano, że organ odwoławczy nieprawidłowo zastosował art.138 § 2 kodeksu postępowania administracyjnego (dalej jako: kpa). Stwierdzono, że organ pierwszej instancji przeprowadził ocenę zgodności określonego we wniosku Inwestora przedsięwzięcia z planem miejscowym. W uzasadnieniu przytoczył argumenty, które w jego opinii przemawiają za słusnością zaprezentowanego stanowiska. W ocenie Sądu organ pierwszej instancji odniósł się do wszystkich kwestii, które miały wpływ na wydane rozstrzygnięcie, w tym w zakresie rozważań dotyczących wyjaśnienia znaczenia takich pojęć, jak: obiekt budowlany, urządzenia i obiekty infrastruktury technicznej. Organ pierwszej instancji wykluczył, jakoby komin będący elementem instalacji do termicznego przekształcania odpadów był urządzeniem lub obiektem infrastruktury technicznej, przyjął natomiast, że jest on wraz ze wspomnianą instalacją obiektem budowlanym, a tym samym jego wysokość wynosząca 40 m narusza § 18 ust. 2 pkt. 3 lit. c uchwały podjętej w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Gliwicach zakwestionował także pozostałe twierdzenia organu odwoławczego, między innymi te dotyczące braku ustosunkowania się organu pierwszej instancji do uwag stron podniesionych w toku postępowania, wskazując, że uzasadnienie decyzji pierwszoinstancyjnej niejako stanowi odpowiedź na pogląd Inwestora. Negatywnie bowiem ustosunkował się on do twierdzenia, jakoby komin był urządzeniem lub obiektem infrastruktury technicznej i wskazał, że wraz z instalacją jest on obiektem budowlanym. Przekłada się to na wskazanie niezgodności wysokości komina z parametrem określonym w § 18 ust. 2 pkt. 3 lit. c powołanej uchwały.

W tym stanie rzeczy Sąd doszedł do przekonania, że zadaniem organu odwoławczego ma być ponowne rozpatrzenie sprawy, którego finalnym efektem winno być zajęcie stanowiska merytorycznego, a wskazane w decyzji wydanej w drugiej instancji naruszenie art. 7, art. 77 § 1 i art. 80 kpa nie znajduje potwierdzenia w uzasadnieniu, ponieważ organ odwoławczy nie zakwestionował ustaleń stanu faktycznego, w tym nie dostrzegł potrzeby uzupełnienia materiału dowodowego. Należało zatem wyrazić stanowisko, czy planowane przedsięwzięcie jest zgodne albo też czy jest niezgodne z postanowieniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego.

Wyrok Sądu wiąże organ administracji publicznej w sprawie, której dotyczy.

Po analizie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego oraz po rozważeniu stanu prawnego i faktycznego sprawy i w warunkach związania wyrokiem Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach, Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Katowicach stwierdza, co następuje.

Zgodnie z art. 80 ust. 2, zdanie pierwsze ustawy, właściwy organ wydaje decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach po stwierdzeniu zgodności lokalizacji przedsięwzięcia z ustaleniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, jeżeli plan ten został uchwalony.

Nie budzi wątpliwości stanowisko, że niezgodność planowanego przedsięwzięcia z miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego stanowi przesłankę odmowy wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach realizacji tego przedsięwzięcia. Powszechnie jest także aprobowany pogląd, że organ rozpatrujący sprawę jest zobligowany do oceny zgodności

inwestycji z miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego we wstępnej fazie postępowania środowiskowego, po złożeniu kompletnego wniosku przez inwestora, a w przypadku wykazania niezgodności planowanego przedsięwzięcia z tym planem, nie są niezbędne dalsze czynności dowodowe i wyjaśniające, a wśród nich postępowania współdziałające: uzgadniające i opiniujące (podobnie też wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gorzowie Wielkopolskim z dnia 21 lipca 2022 r., II SA/Go 232, CBOSA).

Zgodność planowanej inwestycji z postanowieniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego jest podstawowym kryterium oceny zamierzeń inwestycyjnych podmiotu ubiegającego się o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach. Zwrócić przy tym należy uwagę, że ustawodawca wymaga w tym przypadku spełnienia warunku zgodności, a nie innej jego postaci. Jedynie zatem stwierdzenie zgodności planowanej inwestycji z miejscowym planem uprawnia organ do wydania decyzji pozytywnej, po spełnieniu pozostałych wymogów ustawy i *a contrario* brak takiej zgodności obliguje organ do wydania decyzji negatywnej. Zasady wykładni pojęcia zgodności inwestycji z miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego zawierają zarówno orzecznictwo sądów administracyjnych, jak i literatura przedmiotu.

W orzecznictwie sądowoadministracyjnym istnieje jednolite stanowisko co do tego, że [cyt:] „Zasady planowania i zagospodarowania przestrzennego stanowią uzasadnione ograniczenie prawa własności, które nie jest prawem o charakterze absolutnym i może podlegać ograniczeniom ustawowym (art. 64 § 3 Konstytucji RP). Tego rodzaju ograniczeniem są przepisy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, które stanowią upoważnienie do uchwalenia miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego. Konsekwencją tego jest ustawowy obowiązek zgodności przedsięwzięcia z przepisami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego wynikający z art. 80 ust. 2 ustawy z 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko” (wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 22 maja 2020 r., II OSK 2379/19, LEX nr 3018585).

W glosie do wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu z dnia 23 kwietnia 2014 r., II Sa/Wr 48/14, K. Gruszecki z kolei podkreśla, że [cyt:] „jeżeli dla całości lub części terenu, na którym ma być realizowane przedsięwzięcie, obowiązuje miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego, to jest to okoliczność co do zasady determinująca możliwość określenia uwarunkowań środowiskowych realizacji przedsięwzięcia. W praktyce obliguje to organ wydający decyzję w tym zakresie do przeanalizowania zgodności planowanego przedsięwzięcia z obowiązującym miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego. Dlatego też, akceptując w całej rozciągłości przedstawioną tezę wyroku, uzasadnione wydaje się wypracowanie na jej kanwie pewnych abstrakcyjnych reguł, jakimi powinny się kierować organy administracji przy dokonywaniu oceny zgodności planowanej lokalizacji przedsięwzięcia z punktu widzenia jej zgodności z miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego. (...) z punktu widzenia praktyki bardzo istotne staje się ustalenie, w jaki sposób powinna być przeprowadzona ocena zgodności planowanego przedsięwzięcia z miejscowym planem. (...).

W związku z tym stwierdzenie zgodności lokalizacji przedsięwzięcia z postanowieniami obowiązującego miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego nie tylko determinuje wynik końcowy prowadzonego postępowania, ale także wpływa na jego przebieg. Dlatego też bardzo istotne staje się ustalenie w jaki sposób zgodność ta powinna być zbadana oraz co może stanowić jej potwierdzenie. (...).

Zgodnie z ogólnymi regułami postępowania dowodowego wynikającymi z art. 7 k.p.a. to organ prowadzący postępowanie w przedmiocie określenia uwarunkowań środowiskowych (oczywiście jeżeli to nie jest organ gminy, na terenie której obowiązuje miejscowy plan) będzie

musiał samodzielnie dokonać ustaleń, czy dla terenu, na którym planowana jest realizacja przedsięwzięcia, obowiązuje miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego. W przypadku dokonania takich ustaleń będzie musiał zapoznać się z wynikającymi z niego rozwiązaniami oraz ustalić, czy planowane przedsięwzięcie pozostaje z nimi w zgodzie.

Dokonanie takich ustaleń, jako mogących determinować wynik dalszego postępowania, musi być przeprowadzone niezwykle skrupulatnie i nie pozostawiać najmniejszej wątpliwości co do zgodności planowanego przedsięwzięcia z postanowieniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego. Dlatego też w orzecznictwie podkreśla się, że: „Organ, dokonując oceny zgodności planowanej inwestycji z miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego, obowiązany jest do szczegółowej analizy wszystkich postanowień planu mających zastosowanie do konkretnej inwestycji, co oznacza, że nie jest wystarczające lakoniczne, jednozdaniowe i arbitralne stwierdzenie, że taka zgodność bądź niezgodność ma miejsce w sprawie. Obiekty pomocnicze i infrastruktura techniczna przewidziane w ramach określonego celu podstawowego winny pozostawać z nim w związku i nie mogą powodować faktycznej zmiany przeznaczenia danej jednostki urbanistycznej. W żadnym razie wątpliwości w tym zakresie nie można jednak interpretować na niekorzyść podmiotu zainteresowanego realizacją konkretnego przedsięwzięcia” (zob. wyrok WSA w Olsztynie z dnia 23 grudnia 2013 r., II SA/Ol 984/13, LEX nr 1414047).

Akceptując ten pogląd w całej rozciągłości, należy jednak pamiętać o tym, że proces takiej oceny może mieć charakter bardzo złożony. Z postanowień miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego może bowiem wynikać możliwość wykorzystania terenu w mocno zróżnicowanych celach. Jednocześnie z postanowień art. 80 ust. 2 ustawy ocenowej wyraźnie wynika, że planowane przedsięwzięcie musi pozostawać w zgodzie z postanowieniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego. W związku z tym ocena taka musi być bardzo precyzyjna i nie pozostawiać żadnego pola manewru”.

Zastanowić się należy nad tym przy wykorzystaniu jakich środków dowodowych organy te będą mogły udowodnić zgodność (lub brak) planowanego przedsięwzięcia z postanowieniami obowiązującego miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego. W przypadku organów niebędących organami gminy, na terenie której obowiązuje miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego niewątpliwie duże znaczenie praktyczne będzie miało stanowisko gminy posiadającej miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego. Wypowiedź taka będzie miała charakter jedynie pomocniczy dla organu określającego uwarunkowania środowiskowe przedsięwzięcia, gdyż co do zasady to on bada zgodność lokalizacji przedsięwzięcia z postanowieniami obowiązującego planu. W przypadkach wątpliwych może więc zachodzić konieczność posłużenia się dowodem z opinii biegłego urbanisty, który dokona analizy wszystkich postanowień obowiązującego miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego”.

W odniesieniu do zasad wykładni zapisów miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego orzecznictwo sądowe wskazuje, że [cyt:] „wykładnia unormowań planu miejscowego, stanowiącego akt prawa powszechnie obowiązującego, wymaga należytej rozwagi, zwłaszcza, gdy - tak, jak ma to miejsce w rozpoznawanej sprawie - może prowadzić do ograniczenia praw podmiotowych, w tym konstytucyjnie chronionego prawa własności. Jest niekwestionowane, że rada gminy uchwalając miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego działa w ramach znacznej swobody, określanej mianem władztwa planistycznego. Interpretacja zapisów obowiązującego planu miejscowego winna jednak w jak najwyższym stopniu uwzględniać konstytucyjne standardy ochrony praw podmiotowych, w tym prawa własności i wywodzonego z niego prawa zabudowy nieruchomości. Bezsprzecznie bowiem, co podkreśla się w doktrynie oraz w orzecznictwie, z uwagi na to, że prawo zabudowy ma charakter wolnościowy, konieczne jest wykazanie, że każdy przejaw ingerencji w to prawo

wynika z ustawy i następuje tylko w takim zakresie, w jakim nie narusza istoty wspomnianego prawa, a dodatkowo jest uzasadniony interesem publicznym (zob. W. Jakimowicz, Wolność zabudowy w prawie administracyjnym, Warszawa 2012, s. 65).

Należy przy tym pamiętać, że w sytuacji, gdy treść przepisów miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego odwołuje się do pojęć niedookreślonych, które nie zostało zdefiniowane w przepisach prawa, prawidłowa wykładnia tych pojęć wymaga należytego wyważenia. Trzeba bowiem mieć na względzie, że plan miejscowy stanowi akt prawa miejscowego (art. 14 ust. 7 u.p.z.p.), który ze swej istoty w sposób władczy kształtuje ustalenie przeznaczenia terenu oraz określa sposoby zagospodarowania i warunków zabudowy terenu (art. 4 ust. 1 u.p.z.p.). Jakkolwiek uchwalanie planu należy do zadań własnych gminy (art. 3 ust. 1 u.p.z.p.), to uprawnienie do władczego określania treści tego aktu, zwane władztwem planistycznym, nie stanowi jednak władztwa absolutnego oraz nieograniczonego. Na gminie spoczywa bowiem w tym zakresie obowiązek działania w granicach prawa, kierowania się interesem publicznym, wyważania interesów publicznych z interesami prywatnymi, a także uwzględniania aspektu racjonalnego działania i proporcjonalności ingerencji w sferę wykonywania prawa własności. Oczywiście jest więc, że nie tylko proces stanowienia, ale i stosowanie tego aktu prawa miejscowego wymaga właściwego wyważenia kolidujących dóbr i wartości.

Z tych właśnie powodów organ administracji, dokonując egzegezy prawnie wiążących zapisów planu miejscowego, w kontekście zbadania warunku zgodności planowanej inwestycji z tym planem w ramach postępowania w sprawie środowiskowych uwarunkowań realizacji przedsięwzięcia (art. 80 ust. 2 u.u.i.ś.), zobowiązany jest tak interpretować postanowienia planu, mające zastosowanie w sprawie, by uwzględnić opisane wyżej wartości i dobra. Wykładnia przepisów planu miejscowego powinna zatem, stosownie od okoliczności sprawy, prowadzić do przyjęcia wyników, które nie tylko są racjonalnie uzasadnione interesem publicznym, ale również nie skutkują nadmierną ingerencją w sferę prawną jednostki.

Konieczne jest przy tym zwrócenie uwagi, że w sytuacji, gdy - tak jak ma to miejsce w rozpoznawanej sprawie - plan posługuje się pojęciem nieostrym, to z istoty rzeczy interpretacja tego pojęcia nie może opierać się wyłącznie na wynikach wykładni językowej. W procesie wykładni prawa nie wolno całkowicie ignorować wykładni systemowej, celowościowej i funkcjonalnej, poprzez ograniczenie się wyłącznie do wykładni językowej pojedynczego przepisu. Może się bowiem okazać, że sens przepisu, który wydaje się językowo jasny, okaże się wątpliwy, gdy go skonfrontujemy z innymi przepisami lub weźmiemy pod uwagę cel regulacji prawnej (zob. uchwała NSA z 14 marca 2011 r., II FPS 8/10; L. Morawski, Zasady wykładni prawa, Toruń 2010, s. 74-83; M. Zieliński, Wykładnia prawa. Zasady, reguły, wskazówki, Warszawa 2010, s. 291 i n.).

Prawidłowe zinterpretowanie normy prawnej zawartej w przywołanych wyżej przepisach planu miejscowego wymaga więc również wyjaśnienia celu, jaki miał prawodawca w momencie powstawania tego unormowania, co stanowi regułę wykładni celowościowej w wersji historycznej (zob. L. Leszczyński, Reguły celowościowe i funkcjonalne w wykładni prawa administracyjnego, (w:) L. Leszczyński, B. Wojciechowski, M. Zirk-Sadowski, Wykładnia w prawie administracyjnym, Warszawa 2012, System Prawa Administracyjnego, t. IV, s. 267 i n.), (tak wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Lublinie z dnia 19 grudnia 2019 r., II SA/Lu 615/19, CBOSA).

Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Katowicach wskazuje, że na przedmiotowym terenie obowiązuje miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego, przyjęty uchwałą Nr VI/63/19 Rady Miasta Łaziska Górne z dnia 26 marca 2019 r. (Dz. Urz. Woj. Śl. 2019 r. Poz. 2481) w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego w granicach administracyjnych Miasta Łaziska Górne (dalej jako: m.p.z.p.). Teren ten na rysunku planu

oznaczony jest symbolem C1PU - tereny obiektów produkcyjnych, składów i magazynów oraz zabudowy usługowej.

Zgodnie z § 18 m.p.z.p. dla obszaru funkcjonalnego oznaczonego symbolem C1 PU:

1. Wyznacza się:

1) przeznaczenie podstawowe:

- a) obiekty produkcyjne, bazy, składy i magazyny,
- b) usługi;

2. W terenach wyznaczonych w ust. 1 ustala się następujące warunki zagospodarowania terenu i kształtowania zabudowy:

1) maksymalny wskaźnik intensywności zabudowy - 70%:

2) wskaźnik intensywności zabudowy:

- a) maksymalny - 2,0,
 - b) minimalny -0,001;
- 3) maksymalna wysokość zabudowy:
- a) budynków -12 m, z zastrzeżeniem lit. c,
 - b) pozostałej zabudowy -16 m, z zastrzeżeniem lit. c,
 - c) dla terenu C1 PU -20 m,

4) minimalny wskaźnik powierzchni biologicznie czynnej -10%.

Zgodnie z § 2 pkt 4) m.p.z.p. przez wysokość zabudowy należy rozumieć:

a) wysokość budynków,

b) wysokość pozostałych obiektów budowlanych za wyjątkiem urządzeń i obiektów infrastruktury technicznej - mierzoną od poziomu terenu w najniższym punkcie styku z obrysem zewnętrznym obiektu do najwyższego punktu elementu wykończenia obiektu budowlanego.

Organ pierwszej instancji wskazał - biorąc pod uwagę zapisy miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego miasta Łaziska Górne – że planowane przedsięwzięcie jest zgodne z przeznaczeniem podstawowym określonym w § 18 ust 1 pkt 1 a/ m.p.z.p., ponieważ zakres przedsięwzięcia wchodzi w zakres obiektów produkcyjnych i magazynów. W zakresie natomiast warunków zagospodarowania terenu i kształtowania zabudowy, w odniesieniu do warunku maksymalnej wysokości zabudowy, określonego w § 18 ust 2 pkt 3 c/ m.p.z.p., występuje niezgodność planowanego przedsięwzięcia ze wskazanym przepisem.

Z dokumentacji wynika, że w ramach przedsięwzięcia inwestor planuje budowę między innymi, głównego budynku instalacji, w którym przewiduje się montaż instalacji do termicznego przekształcenia odpadów złożonej z dwóch linii technologicznych, w skład których wchodził będzie m.in. komin (emitor) odprowadzający spaliny z instalacji, o wysokości około 40 m.

Zgodnie z zapisami m.p.z.p. na terenie oznaczonym symbolem C1PU, dopuszcza się maksymalną wysokość zabudowy — 20 m. Wysokość zabudowy została zdefiniowana jako wysokość budynków oraz wysokość pozostałych obiektów budowlanych za wyjątkiem urządzeń i obiektów infrastruktury technicznej — mierzoną od poziomu terenu w najniższym punkcie styku z obrysem zewnętrznym obiektu do najwyższego punktu elementu wykończenia obiektu budowlanego.

Aby jednoznacznie ustalić, czy komin odprowadzający spaliny z instalacji do termicznego przekształcania odpadów, należy traktować jako obiekt budowlany czy obiekt infrastruktury technicznej, organ pierwszej instancji dokonał szczegółowej analizy definicji unormowanej w § 2 pkt 4 b/ m.p.z.p. w brzmieniu: „wysokość zabudowy — należy przez to rozumieć wysokość pozostałych obiektów budowlanych za wyjątkiem urządzeń i obiektów infrastruktury technicznej — mierzoną od poziomu terenu w najniższym punkcie styku z obrysem zewnętrznym obiektu do najwyższego punktu elementu wykończenia obiektu budowlanego”.

W treści obowiązującego m.p.z.p. brak jest definicji obiektu budowlanego oraz definicji urządzeń i obiektów infrastruktury technicznej. W związku z tym, na podstawie § 2 ust. 2 m.p.z.p. pozostałe określenia użyte w uchwale należy rozumieć zgodnie z ich definicjami określonymi przepisami odrębnymi, a w przypadku braku tych definicji zgodnie z powszechnie przyjętym znaczeniem tych pojęć. Przez przepisy odrębne § 2 ust. 1 pkt. 13 rozumie przepisy ustaw wraz z aktami wykonawczymi obowiązującymi na dzień uchwalenia planu.

Definicja obiektu budowlanego jest określona w art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. - Prawo budowlane, z którego wynika, że przez obiekt budowlany należy rozumieć budynek, budowlę bądź obiekt małej architektury, wraz z instalacjami zapewniającymi możliwość użytkowania obiektu zgodnie z jego przeznaczeniem, wzniesiony z użyciem wyrobów budowlanych. Organ pierwszej instancji stwierdził zatem, że budynek, budowla i obiekt małej architektury to zupełnie różne obiekty budowlane, zdefiniowane również w ustawie Prawo budowlane, a mianowicie:

1. Budynek — to obiekt budowlany, który jest trwale związany z gruntem, wydzielony z przestrzeni za pomocą przegród budowlanych oraz posiada fundamenty i dach (art. 3 ust. 2 Prawa budowlanego)

2. Budowla - to każdy obiekt budowlany niebędący budynkiem lub obiektem małej architektury, jak: obiekty liniowe, lotniska, mosty, wiadukty, estakady, tunele, przepusty, sieci techniczne, wolno stojące maszty antenowe, wolno stojące trwale związane z gruntem tablice reklamowe i urządzenia reklamowe, budowle ziemne, obronne (fortyfikacje), ochronne, hydrotechniczne, zbiorniki, wolno stojące instalacje przemysłowe lub urządzenia techniczne, oczyszczalnie ścieków, składowiska odpadów, stacje uzdatniania wody, konstrukcje oporowe, nadziemne i podziemne przejścia dla pieszych, sieci uzbrojenia terenu, budowle sportowe, cmentarze, pomniki, a także części budowlane urządzeń technicznych (kotłów, pieców przemysłowych, elektrowni jądrowych, elektrowni wiatrowych, morskich turbin wiatrowych i innych urządzeń) oraz fundamenty pod maszyny i urządzenia, jako odrębne pod względem technicznym części przedmiotów składających się na całość użytkową (art. 3 ust. 3 Prawa budowlanego)

3. Obiekt małej architektury - to niewielkie obiekty, a w szczególności:

a) kultu religijnego, jak: kapliczki, krzyże przydrożne, figury,

b) posągi, wodotryski i inne obiekty architektury ogrodowej,

c) użytkowe służące rekreacji codziennej i utrzymaniu porządku, jak: piaskownice, huštawki, drabinki, śmietniki; (art. 3 ust. 4 Prawa budowlanego).

Dalej organ pierwszej instancji stwierdził, że wobec braku legalnej definicji urządzenia i obiektu infrastruktury technicznej w obowiązującym miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego, podstawowym rodzajem wykładni, którą należy zastosować, jest wykładnia językowa (gramatyczna), polegająca na nadawaniu znaczenia możliwie najbliższego potocznemu rozumieniu danego wyrazu lub zwrotu. Według definicji encyklopedycznej pod pojęciem infrastruktura techniczna należy rozumieć urządzenia, sieci przesyłowe i związane z nimi obiekty świadczące niezbędne i podstawowe usługi dla określonej jednostki przestrzenno-gospodarczej, w zakresie energetyki, dostarczania ciepła, wody, usuwania ścieków i odpadów, transportu, teletechniki itp. Gdyby jednak dodatkowo sięgnąć do reguł wykładni systemowej, czy szeregu wyznaczników pozajęzykowych, takich jak cele, funkcje regulacji prawnej i przekonania moralne, by wspomóc kontekst językowy i systemowy omawianego pojęcia, to należy zauważyć, że definicją pojęcia urządzenia infrastruktury technicznej posługuje się ustawa z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (dalej też jako: u.g.n.). Przepis art. 143 ust. 2 u.g.n. definiuje to pojęcie jako: budowę drogi oraz wybudowanie pod ziemią, na ziemi albo nad ziemią przewodów lub urządzeń wodociągowych, kanalizacyjnych, ciepłowniczych, elektrycznych, gazowych i telekomunikacyjnych.

Organ pierwszej instancji powołał się także na wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 17 kwietnia 2017 r., II OSK 2079/15, LEX nr 2316086, gdzie stwierdzono, iż przepisy art. 143 ust. 2 u.g.n., odnoszą się do urządzeń infrastruktury technicznej, a nie do obiektów infrastruktury technicznej. Rozróżnienie zatem pomiędzy tymi pojęciami sprowadza się do tego, czy mamy do czynienia z obiektem liniowym i jego elementami, czy też z innym obiektem niż liniowy. Obiektem liniowym, zgodnie z art. 3 ust. 3a Prawa budowlanego jest obiekt budowlany, którego charakterystycznym parametrem jest długość, w szczególności droga wraz ze zjazdami, droga kolejowa, wodociąg, kanał, gazociąg, ciepłociąg, rurociąg, linia i trakcja elektroenergetyczna, linia kablowa nadziemna i, umieszczona bezpośrednio w ziemi, podziemna, wał przeciwpowodziowy oraz kanalizacja kablowa, przy czym kable zainstalowane w kanalizacji kablowej, kable zainstalowane w kanale technologicznym oraz kable telekomunikacyjne dowieszone do już istniejącej linii kablowej nadziemnej nie stanowią obiektu budowlanego lub jego części ani urządzenia budowlanego.

Na podstawie przedstawionego orzecznictwa organ pierwszej instancji stwierdził, że w przypadku obiektu liniowego, mamy do czynienia z urządzeniem infrastruktury technicznej, a w przypadku innego obiektu niż liniowy mamy do czynienia z obiektem infrastruktury technicznej.

Z karty informacyjnej przedsięwzięcia wynika, że planowane przedsięwzięcie polegać będzie m.in. na budowie głównego budynku instalacji, w którym przewiduje się montaż instalacji do termicznego przekształcania odpadów złożonej z dwóch linii technologicznych, w skład których będzie wchodził m.in. komin o wysokości ok. 40 m. Montaż, zgodnie z art. 3 pkt 7 Prawa budowlanego jest robotą budowlaną wymagającą pozwolenia na budowę. Komin wykonany będzie z wyrobów budowlanych, poprzez które zgodnie z art. 2 pkt 1 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o wyrobach budowlanych należy rozumieć wyrób budowlany, o którym mowa w art. 2 pkt 1 rozporządzenia Nr 305/2011, tj. "wyrób budowlany" oznacza każdy wyrób lub zestaw wyprodukowany i wprowadzony do obrotu w celu trwałego wbudowania w obiektach budowlanych lub ich częściach, którego właściwości wpływają na właściwości użytkowe obiektów budowlanych w stosunku do podstawowych wymagań dotyczących obiektów budowlanych. Każdy wyrób (produkt), który spełnia kryteria wskazane w definicji „wyrobu budowlanego”, określonej art. 2 pkt 1 w rozporządzeniu (UE) Nr 305/2011 jest wyrobem budowlanym. Komin będzie częścią instalacji do termicznego przekształcania odpadów, służącym do odprowadzania z niej spalin. Nie można go traktować jako samodzielny obiekt, ponieważ jego przeznaczenie jest skierowane na prawidłowe funkcjonowanie całej instalacji. Za instalację, zgodnie z art. 3 pkt. 6 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. - Prawo ochrony środowiska należy uznać stacjonarne urządzenie techniczne, zespół stacjonarnych urządzeń technicznych powiązanych technologicznie, do których tytułem prawnym dysponuje ten sam podmiot i położonych na terenie jednego zakładu oraz budowle niebędące urządzeniami technicznymi ani ich zespołami - których eksploatacja może spowodować emisję.

Organ pierwszej instancji doszedł wobec powyższego do przekonania, że w przedmiotowej sprawie występuje instalacja, którą jako całość należy traktować jako obiekt budowlany. Wskazano zatem, że zostało udowodnione, iż: 1. Planowana inwestycja zlokalizowana będzie na działkach oznaczonych w m.p.z.p. symbolem C1PU - tereny obiektów produkcyjnych, baz, składów, magazynów oraz usług, gdzie dopuszcza się maksymalną wysokość zabudowy — 20 m.; 2. Maksymalna wysokość zabudowy dotyczy wysokości budynków i obiektów budowlanych, za wyjątkiem urządzeń i obiektów infrastruktury technicznej — mierzoną od poziomu terenu w najniższym punkcie styku z obrysem zewnętrznym obiektu do najwyższego punktu elementu wykończenia obiektu budowlanego.; 3. W ramach przedsięwzięcia zamontowana zostanie instalacja do termicznego przekształcania odpadów, której częścią będzie komin (emitor) odprowadzający spliny z instalacji, o wysokości

ok. 40 m.; 4. Ustalono, że komin (emitor) jest obiektem budowlanym, dla którego maksymalna wysokość zabudowy wynosi 20 m.; 5. Komin nie został uznany za obiekt infrastruktury towarzyszącej, dla którego warunek maksymalnej wysokości nie jest ustalany w m.p.z.p.; 6. Wykonanie obiektu budowlanego na terenie na którym obowiązuje miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego, przyjęty uchwałą Rady Miejskiej w Łaziskach Górnych Nr VI/63/19 z dnia 26 marca 2019 r. w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego w granicach administracyjnych Miasta Łaziska Górne, o wysokości ok. 40 m jest niezgodnie z jego zapisami.

Wobec powyższego, Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Katowicach stwierdza, że po analizie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego oraz po rozważeniu stanu prawnego i faktycznego sprawy, w związku z treścią wiążącego organ administracji publicznej wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach z dnia 10 lipca 2023 r., II SA/Gl 925/23 uzasadnione jest podzielenie stanowiska organu pierwszej instancji, co do występowania niezgodności planowanego przedsięwzięcia z obowiązującym na przedmiotowym terenie miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego.

Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Katowicach zauważa jeszcze, że z dniem 24 września 2023 r. weszła w życie ustawa z dnia 7 lipca 2023 r. o zmianie ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. 2023 r. Poz. 1688). Zgodnie z art. 2 pkt. 30 tej ustawy pod pojęciem „wysokości zabudowy” należy rozumieć różnicę pomiędzy wysokością: a/ najwyżej położonego punktu budynku na dachu, ścianie lub attyce, z wyłączeniem komina, nadbudówki mieszczącej maszynownię dźwigu lub innego pomieszczenia technicznego oraz wyjścia z klatki schodowej, a średnią wysokością najniższego i najwyższego poziomu terenu mierzoną na obwodzie rzutu poziomego ścian zewnętrznych budynku, b/ najwyżej i najniżej położonego nad poziomem terenu punktu budowli. M.p.z.p. – jak już cytowano powyżej - definiuje w § 2 pkt. 4 pojęcie „wysokości zabudowy” jako: a/ wysokość budynków, b/ wysokość pozostałych obiektów budowlanych za wyjątkiem urządzeń i obiektów infrastruktury technicznej – mierzoną od poziomu terenu w najniższym punkcie styku z obrysem zewnętrznym obiektu do najwyższego punktu elementu wykończenia obiektu budowlanego. Miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego jest aktem prawa miejscowego, obowiązującym na terenie, dla którego został uchwalony. Zgodnie z brzmieniem art. 67 ust. 1 powołanej ustawy zmieniającej, dotychczasowe miejscowe plany zagospodarowania przestrzennego zachowują moc na danym obszarze do dnia wejścia w życie nowych miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego na tym obszarze i mogą być zmieniane. Do zachowanych w mocy miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego nie stosuje się definicji, o których mowa w art. 2 pkt. 27 – 35 ustawy zmienianej w art. 1 (ust. 2, zdanie pierwsze).

Stosownie do unormowanej w art. 6 kpa zasady praworządności organy administracji publicznej działają na podstawie przepisów prawa.

Zgodnie z art. 138 § 1 kpa organ odwoławczy wydaje decyzję, w której:

- 1/ utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję albo
- 2/ uchyla zaskarżoną decyzję w całości albo w części i w tym zakresie orzeka co do istoty sprawy albo uchylając tę decyzję - umarza postępowanie pierwszej instancji w całości albo w części, albo
- 3/ umarza postępowanie odwoławcze.

Organ odwoławczy może uchylić zaskarżoną decyzję w całości i przekazać sprawę do ponownego rozpatrzenia organowi pierwszej instancji, gdy decyzja ta została wydana z naruszeniem przepisów postępowania, a konieczny do wyjaśnienia zakres sprawy ma istotny wpływ na jej rozstrzygnięcie. Przekazując sprawę, organ ten powinien wskazać, jakie okoliczności należy wziąć pod uwagę przy ponownym rozpatrzeniu sprawy (art. 138 § 2 kpa).

Przepis art. 138 § 1 pkt. 1 kpa nie określa przesłanek do podjęcia przez organ odwoławczy decyzji utrzymującej w mocy decyzję organu pierwszej instancji, niemniej jednak należy podkreślić, że utrzymanie w mocy decyzji organu pierwszej instancji jest możliwe jedynie wówczas, gdy nie narusza ona przepisów materialnych i procesowych. Przedmiotem postępowania odwoławczego nie jest bowiem jedynie weryfikacja decyzji, a ponowne rozpoznanie sprawy administracyjnej w jej całości. Zakres rozstrzygnięcia sprawy administracyjnej decyzją odwoławczą jest wyznaczany zakresem rozstrzygnięcia sprawy decyzją organu pierwszej instancji, a więc musi zachodzić tożsamość podmiotowa i przedmiotowa sprawy.

Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Katowicach z powyższych względów i w warunkach związania wyrokiem Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach nie znalazło podstaw do uchylenia zaskarżonej decyzji i przekazania sprawy do ponownego rozparzenia organowi pierwszej instancji, ani też do uchylenia zaskarżonej decyzji w całości albo w części i w tym zakresie orzeczenia co do istoty sprawy albo do uchylenia tej decyzji w całości albo w części i umorzenia postępowania pierwszej instancji w całości albo w części. Nie ma także podstaw prawnych do umorzenia postępowania odwoławczego. Dlatego też orzeczono, jak w sentencji.

Pouczenie

Decyzja niniejsza, w myśl art. 16 § 1 kpa, jest ostateczna.

Na niniejszą decyzję, każdemu, kto ma w tym interes prawny, służy prawo wniesienia skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach, za pośrednictwem Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Katowicach, w terminie 30 dni od dnia doręczenia decyzji. Wymogi formalne skargi określają art. 46, 47, art. 57 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi.

Wniesienie skargi na niniejszą decyzję wymaga uiszczenia wpisu stałego w wysokości 200 zł.

Strona może ubiegać się o zwolnienie od kosztów sądowych albo przyznanie jej prawa pomocy, obejmującego zwolnienie od kosztów sądowych oraz ustanowienie adwokata lub radcy prawnego. Zasady przyznawania prawa pomocy oraz skutki przyznania określają art. 243 – 262 wymienionej ustawy – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi.

Realizując zasadę dostępu do informacji publicznej o środowisku, na podstawie art. 21 ust. 2 pkt. 9 ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku w związku z art. 3 ust. 1 pkt. 11 lit. a, b i c ustawy, o decyzji niniejszej obwieszczono na stronie Biuletynu Informacji Publicznej Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Katowicach oraz w siedzibie Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Katowicach na tablicy ogłoszeń, a także zwrócono się do organu pierwszej instancji o podanie jej do publicznej wiadomości w sposób zwyczajowo przyjęty w miejscu planowanego przedsięwzięcia.

Członek
Samorządowego Kolegium Odwoławczego
w Katowicach

Katarzyna Stebnicka

Członek
Samorządowego Kolegium Odwoławczego
w Katowicach

Robert Nowicki

Członek
Samorządowego Kolegium Odwoławczego
w Katowicach

Beata Leszczyńska

(na oryginale właściwe podpisy)

Otrzymują:

- 1/. ORLEN EkoUtylizacja sp. z o. o., ul. Chemików 7, 09 – 411 Płock
- 2/. Prezydent Miasta Tychy, al. Niepodległości 49, 43 – 100 Tychy – wraz z aktami sprawy oraz:
 - a/. pismem przewodnim w/s informacji o środowisku
 - b/. informacją o środowisku
- 3/. Pan Daniel Chlebowski – pełnomocnik Inwestora
Zakład Sozotechniki sp. z o. o., ul. Bernardyńska 3, 85 – 029 Bydgoszcz
- 4/. Gmina Miasta Łaziska Górne – Burmistrz Miasta Łaziska Górne,
Plac Ratuszowy 1, 43 – 170 Łaziska Górne
- 5/. Pozostałe strony postępowania – zawiadomienie przez obwieszczenie w trybie art. 49 kpa:
 1. Prezydent Miasta Tychy, al. Niepodległości 49, 43 – 100 Tychy – wraz z:
 - a/ pismem przewodnim w/s zawiadomienia przez obwieszczenie
 - b/ zawiadomieniem
 2. akta SKO w Katowicach – egzemplarz dla stron zawiadamianych w trybie art. 49 kpa
- 6/. a/a:
 - a/. akta SKO w Katowicach
 - b/. tablica ogłoszeń SKO w Katowicach oraz do BIP – w trybie informacji o środowisku